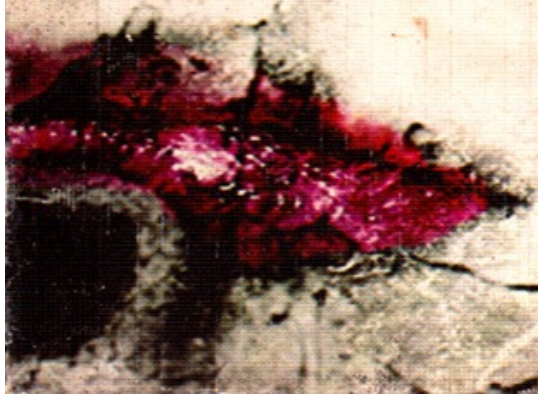

လွန်းဆက်နိုးမြတ် ပလာတစ်စက်

(လုံးချင်းဝတ္ထုပုံစံ)

ပန်းချီဆရာက အခုပင် ရေးဆွဲပြီးစီးသွားသော ပန်းချီကားကို
ဝီတိစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်နေ သည်။

အားမလို အားမရဖြစ်ဟန်ရှိသော ပန်းချီဆရာသည် သူဆွဲထားသည့်
ပန်းချီကားကို ခပ် လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ခွာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အနားပြန်သွားကာ
နီးနီးကပ်ကပ်လည်း ကြည့်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပန်းချီဆရာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရ၏
။ စုတ်တံကို ကောက်ကိုင်ပြီး ပန်းချီကားပေါ် ဆေးစက်တစ်စက် တို့လိုက်သည်။
တစ်စက်တည်းသာဖြစ်သည်။ စုတ်တံကို ပြန်ချကာ ပန်းချီဆရာက ပန်းချီကားကို
ပူးတုံခွာတုံ ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ပန်းချီဆရာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
အားရကျေနပ်သည့် အနုပညာစိတ်က တငွေ့ငွေ့ပေါ်လွင်နေတော့၏ ။

ပန်းချီကားပေါ်မှ ပန်းချီဆရာ နောက်ဆုံးတို့လိုက်သော
ဆေးစက်တစ်စက်သည် ဘာ အရောင်မှ မဟုတ်ဘဲ ဗလာတစ်စက်သာ ဖြစ်ပြီး
ထိုဗလာတစ်စက်သည်ပင် သူ့ဘဝဖြစ်လေသည်။

စိတ္တဇအခန်း

အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း သူ့စိတ်တွေ ရုတ်တရက် ညှို့မှိုင်းသွားသလို ခံစားမိသည်။ အခန်းနံရံတွေဆီက စိုထိုင်းထိုင်း အနံ့တစ်ခုကိုလည်း ရနေသည်။ အသံဗလံတွေက ဟိုနေရာ သည်နေရာမှ မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်နေသည်။ အခန်း၏ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာမှ ပြတင်းပေါက်များသည် တချို့ဖွင့်လျက်၊ တချို့ပိတ်လျက် ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် တက်သစ်စနေရောင်ခြည်ကတော့ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာရှိ ပြတင်းပေါက်အားလုံးကို ထိုးဖြတ်၍ အခန်းထဲ ဖြာဆင်းလင်းကျနေ၏။

သူက အခန်းထဲကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ သူ့လိုပင် တူညီ ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူ ငါးယောက်တိတိ ရှိနေတာကို မြင်သည်။ ငါးယောက်စလုံး၏ ဘယ်ဘက် ရင်အုံတွင် မိမိတို့၏ သက်ဆိုင်ရာ နံပါတ်များ တပ်ဆင်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နံပါတ် ၁၀။ နံပါတ် ၁၆။ နံပါတ် ၂။ နံပါတ် ၉ နှင့် နံပါတ် ၂၄ တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ အသွင်အပြင် တွေက တစ်မျိုးစီထူးခြားနေတာ မြင်ရ၏။

သူတို့သည် အသက်(၁၅)နှစ်ခန့်မှ အသက် (၅၀)ကျော်ခန့်ရှိ အရွယ်စုံဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ... သူတို့အားလုံး ပုရိသနွယ်ဝင်ယောက်ျားများချည်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရ၏။ အခန်းထဲက လူအားလုံးကို ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ... သူ ညင်သာစွာ ပြုံးမိလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အလင်းရောင် သိပ်မဝင်သေးသော အခန်း၏ နောက်ဘက်ထဲသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သူ လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ အခန်းနောက်ဘက်ထဲရောက်တော့ အသင့်တွေ့ရသော

ခုတင် တစ်လုံးပေါ်ကို သူ လှဲချရင်း မျက်လွှာကို အသာမှိတ်ထားလိုက်၏။
သူ့အာရုံတွေ ငြိမ်းချမ်းသွား သလို ထင်မှတ်ရလေသည်။

*

အခုဆိုလျှင် အခန်းထဲတွင် တူညီဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသူ စုစုပေါင်း
ခြောက်ယောက် ရှိ သွားပြီဖြစ်ပြီး သူတို့၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံပေါ်တွင်
ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်များ တပ်ဆင်ထားတာကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုအထဲမှ အသက် (၂၀)ကျော်အရွယ် အသားလတ်လတ်နှင့် လူငယ်၏
အသံသည် အခြား အခန်းဖော်များထက် ပိုကျယ်ကာ အခန်းတစ်ခန်းလုံး၏
ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် သူ့အသံသာ လျှင် ဖြစ်နေပေသည်။

ရုတ်တရက် ... မှိတ်ထားသော သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် ဖူးဖူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေသည့် အသားလတ်လတ်နှင့် လူငယ်ဆီ
သူ့လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အနားသို့ သူ ရောက်သွားသည့်တိုင် လူငယ်က
ဂရုမပြုမိဘဲ ဆက်လက်အော်ဟစ်မြဲ အော်ဟစ်နေ၏။

သူက ခုတင်စွန်းပေါ်ထိုင်နေသော လူငယ်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်တည့်တည့်ရှိ ခုံတစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူငယ်က
အနည်းငယ် အူစီစီနိုင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သို့သော် ...
ဖူးဖူးဝါးဝါး ပါးစပ်က ထွက်နေသော အသံကတော့ ပျောက်ကွယ်မသွား။ ပို၍
ကျယ်လာသလားတောင်ပင် ထင်ရ၏။

လူငယ်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ရင်း သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို
ချလိုက်သည်။ စောစောကအတိုင်း ... သူ့မျက်လုံးတွေကို အသာမှိတ်လိုက်သည်။

နောက် သူ့ညာဘက်လက်က မြောက်တက်သွားကာ
မျက်လုံးများမှိတ်ထားရင်းနှင့်ပင် သူ့ရှေ့မှ လူငယ်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ် ထိ
စမ်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ဖြင့် ထိစမ်းမိသော လူငယ်၏ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံသည်
တလှုပ်လှုပ်နှင့်ရှိကာ ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေဆဲပင်ရှိ၏ ။
ရုန်းကန်ဖယ်ရှားခြင်းတော့ မရှိ။

သူ့လက်က လူငယ်၏ နဖူးပြင်ပေါ် ရောက်သွားသည်။
အသေအချာပြောရလျှင် သူ့ညာဘက် လက်ဖနောင့်အောက်တွင် လူငယ်၏ နဖူးပြင်
အထိအတွေ့ကို သူ ရနေသည်။ မျက်လုံးတွေကို ဆက်လက်မှိတ်ထားရင်း သူ
ငြိမ်သက်နေသလောက် ... လူငယ်ကတော့ အဆက်မပြတ် အော်တုန်းပင်။
တစ်ခါတလေ အသံပါမက လူငယ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ပါ လှုပ်သွားတတ်ပြန်သေးသည်။

ခဏကြာတော့ ထူးဆန်းစွာပဲ လူငယ်၏ အသံက တိခနဲ
ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက်ထပ်လည်း ပြန်ပေါ်မလာတော့။ လူငယ်၏ နဖူးပြင်ပေါ်
ဖိစမ်းထားသော သူ့လက်ဖနောင့်သည့် ဆတ်ခနဲ ခါသွားပြီး သူ့အာရုံထဲသို့လည်း
အလင်းတန်းတစ်ခုက စူးရှစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“အား ...”

ခပ်သာသာ တစ်ချက်အော်ညည်းလိုက်ရင်း သူ့မျက်နှာက နည်းနည်း
မဲ့သွားသည်။ တစ်စက္ကန့် ...။ နှစ်စက္ကန့် ...။ သုံးစက္ကန့် ...။ ဟော ... ရောက်ပြီ။
သူ့ရှေ့မှ ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေသော လူငယ်၏ အတိတ်ကာလများဆီ။ ပြီးတော့
လူငယ်၏ အကြောင်းကို သူ တိုးတိုးဖွဖွ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို စတင်ရေရွတ်မိလိုက်၏ ။

နံပါတ်(၃)

တီးခတ်ချင်စိတ်မရှိလို့

ဝစ်တာကြိုးတွေ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ပစ်ခဲ့တယ်

(ဒဏ်ရာရှခင်းများမှ ...)
(၂၀၀၁ ခုနှစ်)

*

(၁)

အဖေနှင့်အမေ ရန်ဖြစ်ကြပါသည်။

*

(၂)

ညီမလေးက စက်ချုပ်စက်ခုံပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ ငိုကြွေးနေပါသည်။ ကျွန်တော်က လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပြီး အံကိုလည်း တင်းတင်းကျိတ်ထားပါသည်။ ဤကိစ္စသည် တတိယအကြိမ်မြောက် ကျရှုံးခဲ့သော ပြီးခဲ့သည့်လက ကျွန်တော်၏ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကြောင့်လား၊ ဆွေမျိုးထဲက အနည်းငယ် ပိုက်ဆံရှိသော အမေဘက်မှ ဦးလေး မိသားစုတစ်စုထံ အလည်အပတ် သွားဦးမည်ဟု ပြောခဲ့သည့် အမေ့ကြောင့်လား။ အဖေ့ရုံးမှ အဖေ့လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းသော နာမည်ဆန်းဆန်းဖြင့် အပျိုကြီးမမက အဖေ့ကို တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးတတ်ခြင်းကြောင့်လား။ ကျွန်တော် မသိပါ။ ကျွန်တော် သိသည်မှာ ထိုအကြောင်းများထဲမှ တစ်ခုကြောင့် ဒါမှမဟုတ်

ကျွန်တော်မသိသော တခြားအကြောင်း တစ်ခုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
အကြောင်းဆိုသော အဖေနှင့် အမေ ရန်ဖြစ်ခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမနှစ်ယောက် သိရှိထားသည့် ကိစ္စရပ်တွေအပြင် လုံးလုံးမသိရှိသော
ကိစ္စရပ်များကလည်း အဖေနှင့် အမေကို ရန်ဖြစ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေစေသည်မှာ
ကာလကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

အဖေနှင့် အမေ ရန်ဖြစ်ကြပါသည်။

*

ကျွန်တော်သည် ဂစ်တာကြိုးကို အတော်ကြိုးစားပမ်းစား
ညှိယူနေရပါသည်။ ကြိုး တစ် ချောင်းချင်းစီကို တီးခတ်ပြီး ပေါ်လာသည့်အသံကို
ဂရုတစိုက် နားထောင်ပါသော်လည်း နားထဲ တွင် ဂစ်တာကြိုး၏ တုန်ခါသံသည်
တစ်ချက်တစ်ချက် ပျောက်ကွယ်၍ အဖေနှင့် အမေ၏ ရန်ဖြစ် သံကိုသာ
ကြားနေရပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ကြိုးညှိတာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဟိုကောင်
သိန်းလွင် အလုံးတောင် မင်းနောက်မှညှိတာ ပြီးသွားပြီ”

သန်းထူးအောင်က ကျွန်တော့်ကို အားမလို အားမရ ကြည့်ကာ
ပြောပါသည်။

“ခဏစောင့်ပါကွာ ... ငါ ဒီနေ့ နည်းနည်းအာရုံများနေလို့ပါ ... “

“စောင့်ရင်း မိုးလင်းသွားဦးမယ် ထက်ပိုင်ရ ... ဟဲ ... ဟဲ။

ကြိုးညှိမိုးလင်း ... ကြိုးညှိမိုးလင်း ...”

ရာဇာက ထုံးစံအတိုင်း ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့် ဝင်ပြောပါသည်

...။ ဒီကောင်တွေ အားလုံးထဲတွင် သော်ကြီးတစ်ယောက်သာ အနေအေးပြီး ...

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းများ အား လုံး၏ တစ်ယောက်တည်းသော ပညာတတ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်လည်း ဆယ်တန်း မအောင်သော သူငယ်ချင်းများကြားထဲမှာ သော်ကြီးက ရူပဗေဒမေဂျာနှင့် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက် နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် သော်ကြီးတို့ လမ်းထိပ်က အုတ်ခုံပေါ်တွင် သီချင်း ထိုင်ဆိုဖို့ရာ ပြင်ဆင်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂစ်တာကို ခဲရာခဲဆစ် ကြိုညှိပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်က ရစ်သမ်တီးပြီး သိမ်းလွင်က ဘေ့စ်လိုက်ပါသည်။ ကျန်သူငယ်ချင်းများက သူတို့သိသလောက် တတ် သလောက်နှင့် သီချင်းကို ခံစားသီဆိုကြပါသည်။ ဂစ်တာတီးရုံတီးပြီး သီချင်းလိုက်မဆိုသော ကျွန်တော့်ကို သော်ကြီးက အားလုံးကြားအောင် ပြောပါသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခဏငြိမ်ကြဦး ... ဒီကောင်ကြီး ဘာတွေဖြစ်ပြီး တိတ်နေရတာ တုန်း ... မေးကြစမ်းပါဦး ...”

တစ်ဖွဲ့လုံးက ထွက်လက်စအသံတွေရပ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို ဟန်ဆောင်၍ တောင် ပြုံးမပြနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်နေမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏ ။

“မင်းမပြောချင်လည်း ဒီနေ့တော့ ထားလိုက်ကွာ ... အေး ... မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ငါတို့ ဒီပြင်တစ်နေရာမှာ ဂစ်တာ သွားတီးကြမယ် ... အဲဒီ ခါကျရင် မင်း ဒီလိုငိုနေဦးမလား ကြည့်ရမယ် ...”

သန်းထူးအောင်က စကား ထူးဝင်ပြော၏ ။

“နေပါဦး ... မင်းက ဘယ်နေရာ သွားတီးမှာမို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာလဲ ...”

သိန်းလွင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ အသစ်လာဖွင့်တဲ့

အမျိုးသမီးအဆောင်လေ ... ငါနဲ့ ရာဇာနဲ့ အစစစီစဉ်ပြီးသွားပြီ ... မင်းတို့ကိုတော့ ခုမှ ပြောရတာ ပဲ ... ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူတို့ ...”

အားလုံးက ထိုအစီအစဉ်ကို အလွယ်တကူပဲ လက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်က အိမ်ကို ရောက်နေသော်လည်း အိမ်သို့ပြန်ချင်စိတ်ကား မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက် ကလေး၏ ညနေသည် လူငယ်တစ်သိုက်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဤကဲ့သို့ပင် ကုန်ဆုံးသွားပြန်ပါ တော့သည်။

*

(၃)

“မင်း ... ဒီနေ့ အလုပ်ကော သွားရဲ့လား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သွားပါတယ် အဖေ ...”

ကျွန်တော့်ဆီက အဖြေကို ကြားတော့မှ အဖေမျက်နှာပေါ်က

တင်းမာမှုတွေဟာ အနည်း ငယ် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“ရှင် သားသမီးတွေကို လျှောက်မဲမနေနဲ့ ဦးဖေတင် ... သားသမီးတွေက

ဘယ်သူမှ ရှင့်လောက် မမိုက်မဲဘူး ...”

အမေက နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်နေရင်းနှင့်ပင်

လှမ်းအော်ပြောပါသည်။

“ဟ ... မင်းဟာက ဘာလှိုင်းကြီးပါလားကွ မိသွင်ရ ... မင်း ဒီကောင့်အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ ... ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ဒီကောင် ခုထိ ဆယ်တန်းအောင်သေးလို့လား ...”

နောက်ဖေးခန်းဘက် မျက်နှာလှည့်ပြီး အဖေက ပြန်အော်ပါသည်။

“အို ... ဒါက ရှင်အသုံးမကျလို့သာပေါ့ ... သားသမီးတွေ လိုအပ်တာ ရှင် ဘယ်တုန်းက ဖြည့်ဆည်းပေးဖူးလို့လဲ”

ပြောရင်းနှင့် အမေက အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာပါသည်။

“ဘာကွ ... မင်းကရော ဘာအသုံးကျလို့လဲ ... ကြည့်စမ်း ... အိမ်ဟာ အိမ်နဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မတူဘူး ... မျက်နှာကြက်မှာ ကျပ်ခိုးနဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ အမြဲတမ်း အမှိုက်စုတ်၊ အဝတ်စုတ်နဲ့ ငါဘယ်တုန်းက မီးပူတိုက်ပြီးသား ခေါက်ရိုးကျိုးတဲ့အကျ.. ရုံးကို ဝတ်သွားဖူးသလဲ ... အေး ... သားသမီးတွေလည်း မင်းနဲ့တူတာ ... အဲဒါကြောင့်မို့ အပေအတေတွေ ဖြစ်နေတာ ...”

“ရှင် ... ရှင် ... ကိုဖေတင် ... ဒါတွေက ရှင်နဲ့ ရတဲ့ကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးလား ...”

“ဟ ... ဒါ ငါ အသေအချာ ဘယ်ပြောနိုင်မှာတုန်း ... မင်းပဲ အသိဆုံးနေမှာပေါ့ ...”

ထုံးစံအတိုင်း အဖေနှင့် အမေ ရန်ဖြစ်ကြပါသည်။ အမေနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်နေ သော ညီမလေးသည် ယောက်မတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက်သား ထွက်လာပါသည်။ ကျွန် တော်သည် အဖေနှင့် အမေကိုလည်းကောင်း ညီမလေးကိုသော်လည်းကောင်း ဘာတစ် ခွန်းမျှ မပြောမိပါ။ တကယ်တမ်း ကျွန်တော့်ထံတွင် ပြောစရာ စကားများစွာ ရှိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာသည် ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

နောက်ပိုင်း ညနေခင်းတိုင်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မိုးမြင့်ကြယ်
အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်၌ ပင် ညဉ့်နက်သည်အထိ ဂစ်တာတီးဖြစ်ကြပါသည်။

မိုးမြင့်ကြယ်၏ အုတ်တံတိုင်း နောက်ဘက်မှ မြေကွက်လပ်သည်
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စခန်းချရာဖြစ်လာကာ ကောင်မလေး
သုံးလေးယောက်လောက်သည်လည်း ... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၏ အမာခံပရိသတ်များ
ဖြစ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိုးမြင့်ကြယ် အဆောင်နောက်ဘက်မှာ
ဂစ်တာတီးနေရသည့် အချိန်များတွင် အိမ်ကို မေ့လျော့တတ်စပြုလာခဲ့ပါပြီ။
ထို့အပြင် ... မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်သည် မှောင်မိုက်နေသည့် ကျွန်တော့်အတွက်
ကြယ်တစ်ပွင့်ကို ချိတ်သီပေးထားရာ နေရာလည်း ဖြစ်လို့နေခဲ့ပါသည်။
ကြယ်ပွင့်လေး၏ နာမည်မှာ ခရမ်းနုဖြစ်ပါ၏ ။

ကျွန်တော့်လို့ပင် ကြယ်ပွင့်လေးတွေ တွေ့ရှိသွားကြသည့်
သူငယ်ချင်းများလည်း ရှိပါသေးသည်။ သိန်းလွင်က သူ့နာပြုဆရာမလေး
ပွင့်သစ်မင်း၊ ရာဇာက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေသည့် စမ်းသော်တာ စသဖြင့်
ဖြစ်ကြပါသည်။ သန်းထူးအောင်နှင့် သော်ကြီးကတော့ အရင် အတိုင်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။ အရင်အတိုင်း ဆိုသည်မှာ မိုးမြင့်ကြယ်တွင် သူတို့အတွက်
ကြယ်တစ်ပွင့်မှ မရှိဟူ၍ ထင်မှတ်ပြီးကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...မိုးမြင့်ကြယ်၏ ညနေခင်းများတွင် ကျွန်တော်သည် ကြယ်ငေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဂစ်တာလက်သံသည်လည်း ပို၍ ရုန်းကြွလတ်ဆတ်လာခဲ့ပါ၏။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခရမ်းနုကို ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိုးမြင့်ကြယ်သို့ ပထမဆုံးရောက်သည့် ရက်မှာပင် ခရမ်းနုကို စတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သီဆိုတီးခတ်သည့် မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်၏ အနောက်ဘက် တံတိုင်းနောက်မှ မြေကွက်လပ်သည် ခရမ်းနုနေထိုင်သော အခန်းနှင့် သိပ်မဝေးလှသလို သိပ်လည်း မနီးခဲ့ပါ။

သိန်းလွင်နှင့် ရာဇာတို့၏ ကြယ်ပွင့်လေးများ ဖြစ်ကြသော သူနာပြုဆရာမလေး ပွင့်သစ်မင်းနှင့် ကုမ္ပဏီစာရေးမလေး စမ်းသော်တာတို့ နေထိုင်ကြသော အခန်းများမှာမူ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့၏ ချစ်ခင်ဖွယ် မြေကွက်လပ်ကလေးနှင့် များစွာ နီးကပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့တစ်တွေသည် လျင်မြန်စွာ နီးစပ်သွားကြတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ထက်ပိုင် ... ငါတို့နှစ်ယောက်တောင် အဖြေရပြီ ... မင်းက ခုထိ မင်းကောင်မလေးကို ... လွှတ်ထားတုန်းပဲ”

စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို ရုံးပိတ်ရက်တွေမှာ မဒီကိုယ်စီနှင့် အပြင်ကို အတူတူသွားလာခွင့်လိုင်စင် ရရှိသွားကြသော သိန်းလွင်နှင့် ရာဇာက အေးစက်စက် ကျွန်တော့်ကို အားမလို အားမရဖြစ်ကြပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ထက်ပိုင် ... ရာဇာပြောလည်း ပြောချင်စရာပဲ၊ မင်းပုံစံက တစ်စက်မှ အားရစရာမရှိဘူး ...”

မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်မှ ရည်စားကိုယ်စီရသွားသည့် သိန်းလွင်နှင့်ရာဇာ၊ နောက်ပြီး ရည်းစားရှာမတွေ့သော သော်ကြီးနှင့် သန်းထူးမောင် ။ ထိုသူငယ်ချင်းများကြားထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ခရမ်းနုကို ချစ်မိခဲ့သော်လည်း

မစွန့်စားသည့်အတွက် ဘယ်ဘက်မှ မပီပြင်သည့် ဖားတစ်ပိုင်း ငါးတစ်ပိုင်း
ကောင်သာ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“ထက်ပိုင်ရာ .. ငါတို့က ဒီအဆောင်က မိန်းကလေးတွေနဲ့
ဖူးစာမပါလို့ကွ ... မင်းက ကိုယ်ကလည်း ချစ်ရဲ့သားနဲ့ ... ဟိုကလည်း အခြေအနေ
မဆိုးပါဘူး ... ဒါနဲ့များကွာ ...”

သန်းထူးမောင်နှင့် သော်ကြီးကလည်း ဒီကိစ္စအတွက် အငြိမ်မနေကြပါ။
ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအာကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တောသည် ငြိမ်သက်နေပါသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာက
ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါ၏။

*

(၅)

ယခုရက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ကိစ္စအတော်များများအား
ဘာကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ အလွယ်တကူ မေ့လျော့မှုများ မကြာခဏ
ဖြစ်တတ်နေပါသည်။ ဥပမာ - ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးပြင်ဆိုင်၍ ကျွန်တော်၏
စက်ဘီးအား လေထိုးနေစဉ် အမှုမဲ့ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်
လေထိုးနေသည့် စက်ဘီးက တခြားဘီးဖြစ်နေ၍ ဘေးမှဘီးသည်သာ
ကျွန်တော့်စက်ဘီး ဖြစ်နေခြင်းမျိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သောအခါ
ကျွန်တော်စီးလာသော ဖိနပ်သည် အမေ့ဖိနပ် ဖြစ်နေခြင်းမျိုး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ကျွန်တော့်နာမည်ကို လှမ်းခေါ်သော်လည်း ချက်ချင်မကြားဘဲ တည့်တည့်ခေါ်မှ

ကြားရခြင်းမျိုး စသဖြင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာများကို ကျွန်တော် ကြုံတွေ့လာရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကိစ္စရပ်လေးများသည် ဒီအတိုင်းနေလျှင် မသိသာသော်လည်း အလုပ်ခွင်ထဲတွင် ကျွန်တော့်အား တာဝန်မကျေပွန်သည့် လုပ်သားအဖြစ် အထင်ရောက်စေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သံချို၊ သံကွေးနှင့် သံပန်း၊ သံတံခါးများ ပြုလုပ်သည့်အလုပ်တွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဆယ်တန်းကို ကျရှုံးစဉ်က ဖြစ်ရာ ယခုဆိုလျှင် တစ်နှစ်ကောင်းကောင်း ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ထက်ပိုင် ... မနေ့က ငါ ဆေးသုတ်ခိုင်းထားတဲ့ဟာ ပြီးပြီလား ...”

“ပြီးပြီ ဆရာ ... ဟိုဘက်မှာ ...”

ကျွန်တော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထောင်ထားသည့် သံပန်းတံခါးများရှိရာသို့ ဆရာဦးညွန့်မိုး ကို ခေါ်သွားပြပါသည်။

“ဟာ ... ထက်ပိုင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ ...”

ကျွန်တော် ဆေးသုတ်ထားသော သံပန်းတံခါးကိုကြည့်ရင်း ဆရာဦးညွန့်မိုးက စိတ်ပျက် လက်ပျက် ညည်းတွားပါသည်။

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်စွာ မေးမိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ ...”

“ငါ မင်းကို ဆေးသုတ်ခိုင်းတာ ဒီတံခါး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟောဟိုမှာ ထောင်ထားတဲ့ဟာ ...”

ဆရာဦးညွန့်မိုး မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

ဆရာဦးညွန့်မိုး ညွန့်ပြသည့် နေရာကို ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါပေါ့ကွ ... အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ကမရှိတာ ... မနေ့တုန်းက မင်းကို ငါ သေသေချာချာ ပြောပါရက်နဲ့ ...”

ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့နေမိလိုက်သည်။ ဆေးမသုတ်ရသေးသော သံပန်းတံခါးချပ်လေးက နံရံကိုမှီကာ ငြိမ်သက်နေပါသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆေးမသုတ်ရသေးသည့် သံပန်းတံခါးချပ်လေးထက် ပို၍ ငြိမ်ဝပ်နေခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ... ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

*

(၆)

ဒီနေ့ ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ရွှင်နေပါသည်။

မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်မှ သိန်းလွင်၏ ကောင်မလေးဖြစ်သည့် ပွင့်သစ်မင်းထံမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်ချစ်သော ခရမ်းနု၏ ပြန်စာကို ရရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စာထဲတွင် ခရမ်းနုက ဒီနေ့ည မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်နောက်ဘက်မှာ ဆက်ဆက်ဂစ်တာလာတီးဖို့ အကြောင်းလည်း ရေးသားထားပါသည်။

မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်နောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ရောက်သောအခါ အဖွဲ့သားအားလုံးထက် ကျွန်တော်က ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် သိန်းလွင်၏

ကောင်မလေး ပွင့်သစ်မင်းထံမှတစ်ဆင့် ခရမ်းနုအား ရင်ဖွင့်စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်သဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

ခရမ်းနု၏ ပြန်စာအရ ... ကျွန်တော့်အခြေအနေသည် အလွန်အမင်း ကောင်းမွန်လျက်ရှိပါသည်။

“အဝေးက မိုးကောင်းကင်ထဲမှာ ...

ငါ့အလွမ်းငှက်ငယ်လေးတစ်ကောင် မင်းနောက်လိုက်ရှာနေ ...”

အစရှိသည့် ကျွန်တော်ကြိုက်လွန်းလှသည့် ကိုငှက်ကြီးခေါ် အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်၏ သီချင်းများကို ထိုနေ့ညနေက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တခုတ်တရ သီဆိုခဲ့ပါသည်။

မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်ရှိ ကျွန်တော်ချစ်သော ခရမ်းနုနေထိုင်သည့် အခန်းတံခါးသည် အရင်နေ့များကလို ပွင့်လျက်ရှိနေကာ မျက်မှန်ဝိုင်းဝိုင်းကလေး တပ်ဆင်ထားသည့် ခရမ်းနုသည် ကျွန်တော့်သီဆိုပုံများအား လှမ်း၍ ငေးမောနားထောင်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ... ဂစ်တာလက်ကွက်များကို အလိုအလျောက် သိစိတ်ဖြင့် တိုးရွှေတီးခတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ မြင်နေရသည့် ခရမ်းနုကို မြတ်နိုးစွာ ပြန်လည်ငေးမောမိပါသည်။

သူမကို အခုလို ငေးရီကြည့်နေရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော့် အချစ်က လုံလောက်ပါသည်။ သူမသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ငွေကြေးချောင်လည်သော မိသားစုတစ်ခုမှ ဖြစ်ပုံရပါသည်။

မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်၏ ထူးခြားချက်မှာလည်း ဤကဲ့သို့ ကွဲပြားခြားနားသော ကောင်မလေးများကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း နားခိုခွင့်ပေးထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ... သူမထံမှ နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကို အိမ်မပြန်ခင်တွင် ကံကောင်းထောက်မစွာ ထပ်မံ ရရှိခဲ့ပါသည်။

သည့်အတွက်ကြောင့် အဖွဲ့သားအားလုံးကို ကျွန်တော်၏ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံကလေးနှင့် လက်ဖက်ရည် ဝယ်တိုက်ခဲ့ရပါသေးသည်။ သူတို့က ဝိုင်းပြောကြပါသည်။ ဂစ်တာသမား၏ အောင်ပွဲဆိုလား ဘာဆိုလား။

သေချာတာက ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။
ခရမ်းနုပေးလိုက်သော စာထဲတွင် ပါဝင်သည့် မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင်၏
ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ဖုန်းဆက်ချိန်များကို အဖန်တလဲလဲ ဖတ်ရှုပြီး
စိတ်ကူးယဉ်မိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

*

(၇)

“မင်း ... ခရမ်းနုဆီက အဖြေရတာ အရမ်း ကံကောင်းတယ်ထက်ပိုင် ...”

ရာဇာပြောသည့် စကားကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရာဇာ ...”

ရာဇာက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ။

ခဏကြာမှ ...

“ငါ့ကောင်မလေးက ပြောတယ် ... သူတို့ မိုးမြင့်ကြယ် အဆောင်မှာ
ခရမ်းနုက မာနကြီး တယ်တဲ့ ...”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ရုတ်တရက် ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်သွား၏ ။ ရာဇာက

ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ခရမ်းနုနေတာ ထိုင်တာက အရမ်းသူစိမ်းဆန်နေပုံပဲတဲ့”

ကျွန်တော် ငိုငံနေမိပြန်ပါသည်။ ရာဇာက ...

“မင်းရော ... သူနဲ့ ဆက်ဆံရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ထက်ပိုင်”

ရာဇာ့ မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ရာဇာ ... သူနဲ့ ငါ တစ်ခါမှ အပြင်မှာ မဆုံဖူးဘူး ...

ဖုန်းထဲမှာပဲ စကား ပြောခွင့်ရတာ ... ငါ့မှာ သူ့လက်ကလေး နွေးလား ...

အေးလားတောင် မသိတဲ့ ရည်းစားပါကွာ”

ရာဇာက ကျွန်တော့်ကို အားနာသွားဟန်ဖြင့် ကြည့်ပါသည်။ နောက်
ချက်ချင်းပင် ...

“ဆောရီးပဲ ထက်ပိုင်ရာ ... ငါက မင်းဘက်က မခံချင်လို့ ဒီစကားတွေ
ပြောမိတာပါ ...”

“ရပါတယ် ရာဇာ ... ကိစ္စ မရှိပါဘူး ... ငါ့ကိုက အပြောခံရမဲ့ ကံ
ပါလာတာကိုး ...”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်နေမိကြပါသည်။
ဆိုဆိုနှင့်နင့်ဖြစ်နေသည့် ကျွန် တော့ရင်သည် အခုအခါ ပို၍ ပြင်းထန်လာသလား
ထင်မှတ်မိပါ၏။ ကျွန်တော် အသက်ရှူ မဝတော့ပါ။ ခရမ်းရေဟု ကျွန်တော် တိုးတိုး
ရေရွတ်မိလိုက်သည် ထင်ပါသည်။ မသေချာပါ။

*

ကျွန်တော်သည် လုပ်လက်စအလုပ်ကို လုပ်နေရင်းနှင့်ပင် ခရမ်းနုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ မိုးမြင့်ကြယ်အဆောင် နောက်ဘက်မှာ ဂစ်တာသွားတီးသည့် အချိန်များမှလွဲရင် ကျန်အချိန်များတွင် ခရမ်းနုကို ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခွင့်မရပါ။ သို့သော် ... ခရမ်းနုကိုတော့ တယ်လီဖုန်းထဲမှနေ၍ ကျွန်တော့်အကြောင်း မှန်သမျှအား သိစေခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ခရမ်းနု၏ အကြောင်းကိုတော့ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ ကျွန်တော် သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ သိခွင့်ရခဲ့သည်များကလည်း ဟိုအရင် ကျွန်တော်သိထားသလောက်ထက် သိပ်မပိုခဲ့ပါ။

ခရမ်းနုသည် ကျွန်တော်၏ အချစ်ကို လျင်လျင်မြန်မြန် ပြန်လက်ခံခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပုံတော့ မရပါ။ သူမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော့်စိတ်သည် မွန်းကျပ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ မူးဝေလျက် ရှိပါသည်။

“အား ...”

ဂဟေဂေါက်ကို ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် လွှတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အနားသို့ ဘေးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်သည့် ကြည်ရအောင် ချက်ချင်းရောက်လာသည်။

“ထက်ပိုင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... မင်းလက်ပြစမ်း ...”

ကျွန်တော့် လက်နှစ်စလုံး ယောင်ယမ်း မြောက်ပြမိလိုက်ပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆေးသုတ်နေသော ကိုကိုဇော်လည်း ကျွန်တော့်နားကို ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ညှိုးနှင့် လက်မသည်

ဂဟေမီးထိသွားသောကြောင့် အပူလောင်ဒဏ်ဖြစ်နေပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထက်ပိုင်ရာ...”

ကိုကိုဇော် မေးသည်ကို ကျွန်တော် ပြန်မဖြေနိုင်ပါ ...။ ကျွန်တော် အဲသလိုဖြစ်နေတာ ကြာပြီ မဟုတ်လား။

“မင်းလက်ကို ဆေးထည့်လိုက်ဦး ဒါတွေ ထားခဲ့ ... မင်းအလုပ်တွေ ငါ ဆက်လုပ်ထားလိုက်မယ်...”

ကြည်ရအောင်က ကျွန်တော့်လက်မှ အနာကိုကြည့်ရင်း ပြောပါသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

ပြောပြီး ထိုနေရာမှ ကျွန်တော် လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အလုပ်ဆင်းခါနီး တွင် ထိုကိစ္စအား ဆရာဦးညွန့်မိုး သိသွားပါသည်။ ဖြစ်တုန်းက ဆရာဦးညွန့်မိုးသည် အပြင်ကို သွားနေသဖြင့် မသိခြင်းပင်။

“ထက်ပိုင် မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒါ ဒီညနေ အပြီးအစီး ဖြစ်ရမဲ့ဟာကွ”

ဆရာဦးညွန့်မိုးက ကျွန်တော့်ကို ရေရေလည်လည် ငေါက်ငမ်းပါတော့သည်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်မှ ဒဏ်ရာသည် တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလျက်ပင် ရှိနေပါသည်။ ဆရာဦးညွန့်မိုးသည် ကျွန်တော့်လက်မှ ဒဏ်ရာကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ရှုခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်၏ ပေါ့ဆမှုများအား ဆက်လက်၍ သာ အပြစ်တင် ကျိန်းမောင်းနေပါသည်။

“ထက်ပိုင် ... လုပ်ပုံနဲ့ဆို ငါတောင် ထမင်းနပ်မှန်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ... ကျန်တဲ့ကောင်တွေ အားလုံး ထက်ပိုင်လို နမော်နမဲ့နိုင်ကြည့် ... ဒီလုပ်ငန်း အရင်းပြုတ်မှာ သေချာတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးညွန့်မိုး၏ စကားများကို

ခေါင်းငုံ့နားထောင်နေရင်းမှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ယင်လာပါသည် ...။
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ... ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်နေသည့် တစ်စုံတစ်ရာ၏ တောင်ပံခတ်သံ
တဖျပ်ဖျပ်ကိုလည်း စိတ်နားထဲမှာ ကြားနေရပါသည်။

“ဒီမယ် ဟေ့လူ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး မာန်တက်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော်
ထွက်တယ် ... ခင်ဗျားကြီး ကျွန်တော့်အကြောင်း နောက်တစ်ခွန်းပြောကြည့် ...
ချက်ချင်းသတ်ပစ်မယ် ...”

ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းထဲကနေ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲ
စကားလုံးတွေက ဒေါသနှင့်အတူ ခုန်ထွက်သွားကြပါသည်။

“ဘာကွ ... ထက်ပိုင် ... မင်း ... မင်း ...”

အခြေအနေက ရုတ်တရက် ရှုပ်ထွေးသွားပါသည်။ နီးစပ်ရာ
သံတုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သော ကျွန်တော့်အား ... ကြည်ရအောင်နှင့်
ကိုကိုဇော်က ပိုင်းထိန်းကြပါသည်။ ကျန်အလုပ်သမားများကလည်း
ဆရာဦးညွန့်မိုးနှင့် ကျွန်တော်ကြားတွင် ဝင်ရပ်ကြပါသည်။ အရာအားလုံးသည်
ပရန်းသုန်းကား။ ထိုကြားထဲမှ ဆရာဦးညွန့်မိုးအသံက ထွက်လာချင်သေးသည်။

“ဟေ့ ... ထက်ပိုင် ... မင်း နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ ...”

“မနေဘူး ဟေ့လူ လာလေ ... ခင်ဗျားကြီး လာစမ်းပါ ...”

ကျွန်တော့်ကို ကြည်ရအောင်နှင့် ကိုကိုဇော်က အတင်းချုပ်ပြီး အိမ်အထိ
ပြန်လိုက်ပို့ကြပါသည်။ ကာလအတန်ကြာ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်နေသည့်
ကျွန်တော့်ရင်သည် အနည်းငယ် ရှင်းလင်းသွားသလို ခံစားရပါသည်။

*

ကံဆိုးချင်တော့ အိမ်တွင် ရုံးမှ စောစီးစွာ ရောက်နှင့်သော အဖေနှင့် အမေသည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်နေကြလေပြီ။

ကြည်ရအောင်နှင့် ကိုကိုဇော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ... ကျွန်တော့်ကို အိမ်ရှေ့တွင် ထားခဲ့ကာ ချက်ချင်း လစ်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်တက်သွားသောအခါ အဖေနှင့် အမေ ရန်ဖြစ်တာ ခဏငြိမ်သွားပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ထက်ပိုင် ... မင်းလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်လက်က ပတ်တီးကိုမြင်တော့ အဖေက လှမ်းမေးပါသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီ အဖေ...”

“နေပါဦး ... မင်း အလုပ်ထွက်တော့ ... နောက်အလုပ်က ဘယ်တော့ရမှာမို့လဲကွ ... ငတုံးရ ...”

“ဟဲ့ ... ထက်ပိုင် ... နင်က ဘာတွေချမ်းသာနေလို့ အလုပ်ထွက်လိုက်တာလဲ ... နင့်ဒဏ်ရာကို ငါတို့က ကုပေးနေရဦးမှာလား”

အဖေရော အမေရော ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆူပူကြပါသည်။

“သားတစ်ယောက်ရှိတာ အားကိုးရမလား မှတ်တယ်၊ ဖအေနဲ့ တဖြည်းဖြည်းတူလာပြီ...”

“မင်းနဲ့တူတာ မိသွင်ရ ... မင်းလိုပဲ ဒီကောင်က ဉာဏ်မရှိဘူး ...”

ရန်ထပ်ဖြစ်ကြပြန်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါ စောစောကထက် ပိုပြီး ရန်ပွဲက ပြင်းထန်လာပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေက အမေပါးပြင်ပေါ်သို့

လက်သီးတစ်ချက် ထိုးထည့်လိုက်ပါသည် ညီမလေးလည်း ထိုအခါမှ အခန်းထဲက ထွက်လာကာ အမေ့ကိုဖက်ပြီး ငိုပါသည်။ အဖေက အကြည့်ကို လွှဲထားပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်သည် ပြန်လည်၍ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ဖြစ်လာပါသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းပြီးကျွန်တော် လမ်းပေါ်လျှောက်သွားချင်မိပါသည်။ နောက်တော့ ထိုအတိုင်းပင် ပြုလုပ်မိပါသည်။

ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားရင်း လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ဖုန်းတစ်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရမိကာ ...

“ဟယ်လို၊ မိုးမြင့်ကြယ် အဆောင်ကလား ... ကျွန်တော် ခရမ်းနုနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ ...”

ခဏကြာတော့ ...

“ဟယ်လို ...”

“ဟယ်လို ... ခရမ်းနုလား ...”

“အင်း ...”

“ကျွန်တော်ပါ ... ထက်ပိုင်ပါ ...”

“အင်း ... ပြောလေ ...”

“ကျွန်တော် ခရမ်းနုနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျွန်တော် ခရမ်းနုကို စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်တယ် ...”

“အခုပြောလည်း ရတာပဲ ...”

“ဟင့်အင်း ... ဖုန်းထဲက မပြောချင်ဘူး ...”

“ခရမ်းနုကတော့ ကိုထက်ကို မတွေ့ချင်သေးဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ခရမ်းနု ...”

“ကိုထက်မှာ ဘာအောင်မြင်မှုမှာ မရှိသေးတာ...”

“အောင်မြင်မှု ဟုတ်လား ... ဘာအောင်မြင်မှုလဲ”

“ကိုထက် ဆယ်တန်းမှ မအောင်သေးတာ”

“ခရမ်းကို ... ကျွန်တော် ခဏတဖြုတ် တွေ့ချင်တာ ဒီလောက်တောင် အရင်းအနှီးများလား”

“ဘာတစ်ခုမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် အောင်မြင်မှုမရှိသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခရမ်း အပြင်မသွားရဲဘူး”

“ဒါဆို ခရမ်း ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အဖြေပေးသလဲ”

“ကိုထက်က ဂစ်တာတီးကောင်းတာကိုး ...”

“ကျွန်တော့်ကို တကယ်ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့...”

“ဟာကွာ ... ဘာတွေ မေးမှန်းလဲ မသိဘူး ... ဒီက အခုမှ စာမေးပွဲပြီးတဲ့ရက်မို့ နားနားနေနေ နေဖို့ ကြိုကာရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော် ဖုန်းကို အသာချလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်လက်ချောင်းများသည် ဒေါသကြောင့် တုန်ယင်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ၏ ပြုစားမှုကြောင့် မြောင်းဆန်နေပါ သည်...။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အာရုံတွေ ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

“အား ...”

လမ်းမပေါ် ကျွန်တော် ပြေးထွက်မိပါသည်။

“ဒီမယ် ... ဟေ့ကောင်လေး ... ဖုန်းဖိုးပေးခဲ့ဦး ...”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မသိတော့ပါ။ ထက်ပိုင် လုပ်ပုံနဲ့ဆို ငါတောင် ထမင်းနပ်မှန်မှာ မဟုတ် တော့ဘူး။” ဦးညွန့်မိုး အသံ။

“ခွပ် ...”

အမေ့ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သော အဖေ။

ဘာတစ်ခုမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် အောင်မြင်မှုမရှိသေးတဲ့လူ

အသံတွေ အရိပ်တွေ ယိမ်းထိုးမှောက်ခုံကျွမ်းစိုက်။

“အား ... ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေလဲ ...”

“အား ...”

*